

BÀI HỌC 10

THỜ LẠY ĐỨC GIÊ-HÔ-VA

CÂU GỐC: *“Chúng ca hát đối đáp mà ngợi khen cảm tạ Đức Giê-hô-va rằng: Đáng ngợi khen Đức Giê-hô-va, vì Ngài là tốt lành, lòng thương xót của Ngài đối với Y-sơ-ra-ên còn đến đời đời!” (E-xơ-ra 3:11).*

KINH THÁNH NGHIÊN CỨU: *Nê-hê-mi 12:27–47; 1 Sử Ký 25:6–8; 1 Giăng 1:7–9; Giăng 1:29, 36; 1 Cô-rinh-tô 5:7; Hê-bơ-rơ 9:1–11.*

Câu gốc của tuần này cho chúng ta thấy cách người Hê-bơ-rơ thờ phượng và lối họ dâng lời cảm tạ Đức Chúa Trời và ngợi khen Ngài không ngơi. Trong năm 515 TC người ta đã có cuộc liên hoan để mừng một đền thờ mới đã được hoàn tất (E-xơ-ra 6:15-18) và rồi, 60 năm sau, người ta lại có một cuộc liên hoan để mừng sự cung hiến các bức tường thành Giê-ru-sa-lem nay cũng làm xong (Nê-hê-mi 6:15-7:3; 12:27 cho đến cuối sách).

Tiếp theo các bản liệt kê dòng dõi và dân số ghi lại trong Nê-hê-mi 11 và 12, tác giả sách này chuyển sang thời gian người ta tổ chức liên hoan việc hoàn tất và cung hiến các bức tường thành. Theo phong tục thời xưa, người ta cung hiến lên cho Đức Chúa Trời những thứ như: đền thờ, một bức tường thành, và cả những tòa nhà văn phòng chính phủ. Mỗi một cuộc cung hiến như vậy được tổ chức cẩn thận và rầm rộ với đủ loại nhạc cụ, ca hát, dâng của lễ tạ ơn, tiệc tùng vui mừng, và sự làm cho thanh sạch của dân sự. Vua Đa-vít đã thành lập một nghi lễ dâng con vật hy sinh trong mỗi cuộc lễ cung hiến; các vua tiếp theo của dân Y-sơ-ra-ên cũng bắt chước theo lệ ấy. Vua Sô-lô-môn đã làm các lễ cung hiến này khi ông mang rương giao ước vào trong đền thờ (1 Các Vua 8:5).

Tuần này chúng ta học để xem cách người ta thờ phượng Chúa như thế nào trong các lễ này và chúng ta là những người cũng cùng thờ lạy một Đức Chúa Trời như họ, có học theo được điều gì về cách thờ phượng Chúa hay không.

1. HÁT CÁC BÀI CA CỦA ĐỨC GIÊ-HÔ-VA

Đọc Nê-hê-mi 12:27-29. Chú ý đến các chữ chính nói cách người ta thờ phượng và tôn vinh. Bạn có thể miêu tả sự thờ phượng ấy là như thế nào?

Dân Y-sơ-ra-ên đã chọn ra một nhóm người Lê-vi có phận sự ca hát và chơi nhạc cụ cho các nghi lễ nơi đền thờ. Đức Chúa Trời đã chỉ dạy tỏ tường các sinh hoạt nầy trong các buổi thờ phượng, bởi vì sự thờ phượng nơi đền thờ phải được tổ chức thật đẹp và đúng cung cách.

Vua Đa-vít đã tổ chức các ca đoàn và ban nhạc thật công phu và hoành tráng hơn mọi hoạt động âm nhạc trước thời ông. Bởi vậy, các con cháu của dòng dõi A-háp, là người mà vua đã chọn làm người điều khiển mọi chương trình thờ phượng nơi đền thờ, đến thời nầy cũng vẫn còn được xem là “kẻ ca hát, được đặt cai trị người Lê-vi tại Giê-ru-sa-lem, lo làm công việc của đền Đức Chúa Trời” (Nê-hê-mi 11:22).

Tìm đọc trong 1 Sử Ký 25:6-8. Các câu nầy dạy cho chúng ta thấy sự quan trọng và chính yếu của âm nhạc trong sự thờ phượng của họ cũng như cách họ “ca những bài ca của Đức Giê-hô-va”?

Vi các kẻ ca hát là người Lê-vi và là những người được giao phó nhiệm vụ về âm nhạc, cho nên họ là những người được ăn lương. Trong thời vua Đa-vít, có một trường âm nhạc đã được tổ chức và được quản trị rất nghiêm túc. Ở tại đó, có thầy giáo, có học trò, già cũng như trẻ, có chức vụ trong đền thờ để lo phần âm nhạc, ca sĩ, nhạc sĩ, và cả những người có phận sự gìn giữ chùi lau các khí cụ và áo lễ cho ca đoàn. Mục đích của một tổ chức chuyên nghiệp như vậy là vì sao? Tổ chức ấy lo cho việc đào tạo các tài năng và có một viễn tượng cho sự xuất sắc của chương trình thờ phượng. Sự xuất sắc phải là một mục tiêu của chương trình thờ phượng. Những lời tôn vinh phải đến từ tận tấm lòng và phải được phát biểu trong một phương cách để nâng cao tấm lòng mọi người. Chúng ta có thể đoán chắc rằng các ca sĩ và nhạc sĩ phục vụ phần ca nhạc của buổi thờ phượng nơi đền thờ phải là những người được cẩn thận chọn lựa.

Bạn có cảm thấy phần thờ phượng bằng âm nhạc nâng cao lòng mình và mang đến một niềm phấn khởi không? Trong phương diện nào bạn thấy điều nầy là quan trọng đối với bạn?

2. SỰ LÀM CHO THÁNH SẠCH

Sau khi Kinh Thánh nói về sự cung hiến bức tường, thì đến việc tụ tập các người ca hát, câu kể đến, Nê-hê-mi 12:30, nói về sự làm cho thanh sạch. “Những thầy tế lễ và người Lê-vi dọn mình cho thánh sạch, cũng dọn cho thánh sạch dân sự, các cửa và vách thành.”

Trong tiếng Hê-bơ-rơ, chữ gốc của động từ “được làm cho thánh sạch” có nghĩa là làm cho sạch, làm cho trong sáng, và chữ gốc ấy được dùng trong nhiều câu Kinh Thánh của Cựu Ước, kể cả trong việc giữ đời sống thuộc linh và đạo đức của mình trong sạch trước mặt Đức Chúa Trời.

“Nhưng, nếu chúng ta đi trong sự sáng cũng như chính mình Ngài ở trong sự sáng, thì chúng ta giao thông cùng nhau; và huyết của Đức Chúa Jê-sus, Con Ngài, làm sạch mọi tội chúng ta. Ví bằng chúng ta nói mình không có tội chi hết, ấy là chính chúng ta lừa dối mình, và lẽ thật không ở trong chúng ta. Còn nếu chúng ta xưng tội mình, thì Ngài là thành tín công bình để tha tội cho chúng ta, và làm cho chúng ta sạch mọi điều gian ác” (1 Giăng 1:7-9). Các lời này dạy chúng ta gì về 1) bản chất con người, 2) Sự tha thứ của Đức Chúa Trời, và 3) Đức Chúa Trời có quyền trên cuộc sống của chúng ta?

Đền thờ và các nghi lễ phụng sự của nó là những phần cực kỳ quan trọng trong đời sống tôn giáo của người Y-sơ-ra-ên thời cổ. Nhưng Đền Thờ và các nghi lễ ấy chỉ là phương tiện đưa đến cứu cánh chứ tự chúng, chúng không là cứu cánh. Cứu cánh ấy là đưa con người vào một mối tương giao của sự cứu chuộc với Đức Chúa Trời là Đấng đã lập giao ước với họ, rằng họ sẽ được cứu chuộc bởi Đức Chúa Giê-su là Đấng có quyền tẩy đi và làm cho thanh sạch mọi linh hồn và cuộc đời. Và bởi sự hiểu biết về những gì mà Đức Chúa Trời đã làm, về những gì mà Đấng Cứu Thế đã cứu chúng ta ra khỏi, đã làm chúng ta yêu thương và phụng sự Ngài. Đó là một lý do mà dân Y-sơ-ra-ên luôn lặp đi lặp lại nhắc nhở nhau về những điều Đức Chúa Trời đã làm cho họ trong quá khứ. Những sự nhắc nhở ấy giúp họ ghi nhớ sự nhân từ và lòng bác ái của Chúa, và đó là trung tâm điểm của lòng vui mừng và lòng tri ân của họ mà họ tìm thấy qua sự thờ phượng nơi đền thờ.

Với chúng ta ngày nay, kinh nghiệm và sự cảm kích về việc được tha thứ tội lỗi phải dậy trong lòng chúng ta một lòng biết ơn đối với Đức Chúa Trời và cũng mang cho chúng ta niềm hy vọng và lòng vui mừng. Khi chúng ta làm vậy thì việc tôn vinh Chúa và bày tỏ lòng cảm kích với cá tính tuyệt vời của Đức Chúa Trời là điều dễ dàng. Và còn sự tỏ bày nào cao quý hơn về cá tính của Đức Chúa Trời bằng nhìn thấy Đức Chúa Giê-su phải bị đóng đinh trên thập giá, gánh chịu mọi hình phạt vì tội lỗi chúng ta làm, và lẽ ra ấy là những hình phạt phải dành cho chúng ta?

Chẳng cần biết các tội lỗi nào bạn đã vấp phạm trong quá khứ hay con người ngày nay của bạn là thế nào, chính tại thập tự giá sự tha thứ hoàn toàn đã được ban cho bạn. Thế thì tại sao bạn không tiếp nhận và giữ lấy sự tha thứ mà Đức Chúa Giê-su đang ban cho bạn, ngay phút này?

3. HAI TỐP NGƯỜI HÁT NHẠC TẠ ƠN

Đọc Nê-hê-mi 12:31-42. Tại sao âm nhạc lại đóng một phần quan trọng trong cuộc lễ liên hoan này?

Một phần trong sự thờ phượng thời Nê-hê-mi là có hai tốp người hay hai ca đoàn, và họ đi quanh trong thành Giê-ru-sa-lem để hát tạ ơn và cũng dùng các nhạc cụ nữa. Họ khởi đầu tại cùng một chỗ nhưng rồi chia ra, và mỗi nhóm đi một hướng khác nhau quanh các bức tường thành của thành phố. Một nhóm được hướng dẫn bởi E-xơ-ra đi đằng đầu, và nhóm kia thì có Nê-hê-mi đi theo sau cùng. Cả hai ca đoàn sẽ gặp nhau tại Cổng Trùng và từ đó cùng đi vào trong đền thờ. Các thầy tế lễ thổi loa để phụ họa vào cuộc diễn hành của họ. Khi hai ca đoàn này đã vào trong đền thờ, thì họ đứng đối mặt nhau. Thật là một cuộc diễn hành được tổ chức để làm buổi thờ phượng đầy trọng thể.

Để trả lời tại sao âm nhạc là một phần quan trọng của buổi lễ cung hiến và trong sự thờ phượng, chúng ta phải xem xét ý nghĩa của nó trong bối cảnh của đền thờ. Âm nhạc trong đền thờ không phải là một buổi hòa nhạc mà mọi người đến thưởng thức, như nghe nhạc giao hưởng số 4 của Beethoven. Thay vào đó, khi các nhạc sĩ hát và chơi nhạc cụ, mọi người cúi đầu cầu nguyện. Đó là một phần của sự thờ phượng.

Phần chính của đền thờ và sự thờ phượng là liên quan đến của lễ hy sinh, mà đúng ra, việc cử hành lễ này không phải là một sự kiện tưng bừng. Bởi vì nghi lễ dâng con sinh tế tức là cắt cổ một con vật vô tội! Những tiếng nhạc điệu vội được vang lên, ngoài việc để mang lòng người hướng về thiên thượng, cũng là để làm cho toàn nghi lễ thờ phượng đầy niềm hy vọng và vui mừng.

Đọc trong Kinh Thánh và tìm những thí dụ khi âm nhạc đóng vai trò quan trọng của sự thờ phượng. Hãy suy gẫm về sự kiện ghi lại trong Xuất Ê-díp-tô Ký 15:1; 2 Sử Ký 20:21,22; và Khải huyền 15:2-4.

Ở trần giới cũng như tại thiên đàng, âm nhạc là một phần của sự thờ phượng. Hãy chú ý trong các câu Kinh Thánh trên, người ta hát những bài ca để nhắc lại những gì Đức Chúa Trời đã làm cho dân Ngài, kể cả sự chiến thắng được “con thú” do nơi sự bảo trợ của Ngài. Đó là những bài ca ngợi khen Đức Chúa Trời vì sự cứu rỗi của Ngài.

Bạn có thể nói lên những điều gì mà Đức Chúa Trời đã làm cho mình để bạn thấy có lý do để ca ngợi Ngài?

4. DÂNG CỦA LỄ HY SINH LÀ MỘT PHẦN CỦA SỰ THỜ PHƯỢNG

Đọc Nê-hê-mi 12:43. Có gì đặc biệt về việc dâng các của lễ hy sinh lớn lao trong sự thờ phượng của một buổi lễ cung hiến?

Các của lễ hy sinh là phần quan trọng nhất của sự thờ phượng trong thời đại của đền thờ. Có vài của lễ hy sinh khác nhau, hoặc là cho lời hứa về sự tha tội hay là để vui mừng và tạ ơn về mối tương quan người ta có được với Đức Chúa Trời. Của lễ hy sinh bày tỏ sự sâu đậm của việc thờ phượng bởi vì chúng nhắc nhở dân sự về chân lý của Đức Chúa Trời và Ngài là ai, và cũng để chỉ về Hạt Giống của Lời Hứa, tức là Đấng Mê-si, là Đấng sẽ hy sinh sự sống của Ngài cho họ, bởi vì Ngài là Chiên Con của Đức Chúa Trời.

Đọc Giăng 1:29, 36; 1 Cô-rinh-tô 5:7; và Khải huyền 5:6, 12, 13. Các câu này dạy gì cho chúng ta về của lễ hy sinh và là ai? Nếu người Y-sơ-ra-ên thời cổ có thể vui mừng về cái chết của một con thú của nông trại mình, một cái chết đã tiết lộ rất nhiều sự thật, thì chúng ta phải vui mừng hơn bao nhiêu so với họ?

Cũng hãy để ý đến bao nhiêu lần tư tưởng về sự vui mừng được nói đến trong Nê-hê-mi 12:43. Nghĩa là, giữa sự trang nghiêm, và lòng kính sợ của mọi người chúng kiến sự thờ phượng (phải, một con vật vô tội phải bị giết vì tội lỗi của họ phải là một điều thật nghiêm trọng), cũng có sự vui mừng và hân hỉ nữa. Khi chúng ta đến gần Chúa, đó phải là một sự kinh ngạc và tôn kính, cũng như vui mừng. Thi thiên 95 chứng tỏ rằng một hành động yêu mến thực sự bao gồm một lòng muốn ca hát ngợi khen, muốn tung hô những tiếng reo hò và tạo ra âm nhạc để ca ngợi Chúa (Thi thiên 95:1) cũng như muốn hạ mình quỳ gối trước mặt Chúa (câu 6). Phần đầu để đạt được sự cân bằng giữa niềm vui và sự tôn kính là rất quan trọng để tôn thờ, ca ngợi và thờ lạy Đấng Tạo Hóa của chúng ta.

Khi nghĩ rằng, tại thập tự giá, Đấng Tạo Hóa là Đấng đã dựng nên mọi loài thọ tạo (xem Giăng 1:1-3) phải bị treo, phải chết vì tội lỗi của những kẻ Ngài đã tạo dựng, lòng chúng ta thấy thế nào? Vai trò nào mà sự vui mừng phải có trong sự kinh nghiệm của chúng ta về thập tự giá?

5. VAI TRÒ CỦA CÁC THẦY TẾ LỄ VÀ NGƯỜI LÊ-VI TRONG SỰ THỜ PHƯỢNG

Đọc Nê-hê-mi 12:44-47. Tại sao Giu-đa vui mừng về những người tế lễ và người Lê-vi “hầu việc”? Tại sao họ đóng vai trò quan trọng?

Công việc của các thầy tế lễ (họ là người Lê-vi) biểu tượng cho điều gì? Xem Hê-bơ-rơ 9:1-11.

“Sự cầu thay của Đấng Cơ Đốc vì con người trong đền thánh nói trên là điều cần yếu cho kế hoạch cứu rỗi của Ngài chẳng khác chi cái chết của Ngài trên thập tự giá. Bằng cái chết của Ngài, Ngài bắt đầu công việc mà sau khi Ngài phục sinh, Ngài đã thăng thiên để hoàn tất trên thiên đàng. Chúng ta phải bằng đức tin bước vào sau bức màn, ‘nơi Đức Chúa Jesus, Đấng đi tiên phong mở đường cho chúng ta, đã vào’ (Hê-bơ-rơ 6:20)” – Ellen G. White, *The Great Controversy*, trang 489.

Một lần nữa, dầu những người thờ phượng Chúa ngày xưa chắc chắn không có được ánh sáng như chúng ta có ngày nay, họ cũng hiểu đủ về công việc của người Lê-vi, là những người duy nhất được biệt riêng để lo công việc nhà Chúa, là quan trọng. Họ vui mừng vì công việc thờ phượng Chúa được giao phó cho những người Chúa đã tuyển chọn.

Toàn quốc đã bỏ nhiều thì giờ thông công với Đức Chúa Trời, đọc lời Ngài, cầu nguyện, thờ phượng và tái dâng hiến đời họ cho Ngài. Giữa những hành động này, họ ý thức rằng mục vụ nơi đền thờ đã bị bỏ bê và cần phải được phục hồi. Giờ đây, khi mọi sự đã được gây dựng trở lại, dân sự vui mừng về các trách nhiệm quan trọng mà người Lê-vi phải đảm trách vì mọi người. Đức Chúa Trời đã ghi khắc trong lòng toàn dân rằng mục vụ nơi đền thờ là một phần của chương trình thờ phượng Ngài có cho họ.

Thật đáng tiếc vì công việc của các mục sư, truyền đạo, giáo viên, người dạy dỗ Lời Chúa, và các nhạc sĩ đã thường không được xem là quan trọng. Ngay cả trong thời của Nê-hê-mi, sự ủng hộ tài chánh cho người Lê-vi cũng có lúc cao, lúc thấp. Người Lê-vi phải nhiều lần, tự đi tìm kế sinh nhai để nuôi gia đình, bởi vì toàn dân đã không trung tín trong việc dâng phần mười và các của dâng.

Không có phần mười và các tiền dâng, sẽ không có được một hội thánh toàn cầu. Nếu chúng ta muốn công việc Chúa tiếp tục và phát triển, chúng ta phải hết lòng hỗ trợ các mục sư, các nhà truyền giáo bằng sự dâng hiến cũng như những lời nói cảm kích. Không một hội thánh (dưới đất) nào có thể là một nơi toàn thiện, nhưng đừng để đó là một lý do để hạn chế sự dâng hiến của mình vào công việc Chúa.

NGHIÊN CỨU BỔ TÚC:

“Qua muôn đời, thập giá của Đấng Cơ Đốc sẽ là khoa học và bài ca của những người được chuộc. Trong Đấng Cơ Đốc được làm vinh hiển, họ sẽ nhìn thấy Đấng Cơ Đốc đã bị đóng đinh. Đấng có quyền năng tạo dựng và duy trì để bao nhiêu là thế giới không bị xáo trộn qua các cõi rộng lớn của không gian, sẽ không bao giờ bị quên lãng. Ngài là Kẻ Yêu Dấu của Thiên Chúa, của Vua nơi thiên đàng; Ngài là Đấng mà các Chê-ru-bin và các thiên sứ tối cao tỏa sáng vui mừng tôn sùng vì Ngài đã hạ chính mình xuống để nâng nhân loại sa ngã lên; rằng Ngài mang lấy tội lỗi và các sự xấu hổ của tội lỗi, và bị che giấu trước mặt của Cha Ngài, cho đến khi những tai ương của một thế giới bị mất đã phá vỡ trái tim của Ngài và hủy hoại sự sống của Ngài trên thập giá của Đồi Gô-gô-tha. Rằng Đấng tạo ra tất cả các thế giới, là Đấng Trọng tài của mọi vận mạng, phải gạt bỏ vinh quang của mình và làm nhục chính mình đến từ tình yêu Ngài có cho con người phải luôn kích thích sự kỳ diệu và ngưỡng mộ của vũ trụ. Khi các nước của những kẻ được cứu nhìn lên Đấng Cứu Chuộc và chứng kiến sự vinh hiển đời đời của Cha chiếu ngời trên mặt Ngài; khi chúng chứng kiến ngài Ngài, là ngài muôn đời, và biết rằng nước Ngài còn mãi mãi, chúng sẽ phải cất tiếng hát vang một điệu nhạc cuồng nhiệt: ‘Xứng đáng thay, xứng đáng thay là Chiên Con đã bị giết, và đã chuộc chúng ta về với Đức Chúa Trời bằng dòng huyết báu của Ngài!’” – Ellen G. White, *The Great Controversy*, trang 651, 652.

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN:

1. Trong lớp, nói về việc tìm sự cân bằng phù hợp cho việc thờ phượng giữa sự tôn kính và sự vui mừng. Hoặc, hãy thảo luận câu hỏi này: Sự tôn nghiêm và niềm vui mừng có thể hiện hữu cùng nhau không?
2. Dân Y-sơ-ra-ên giao bức tường thành của Giê-ru-sa-lem dưới sự bảo vệ của thiên thượng qua nghi lễ cung hiến vì họ biết rằng bức tường ấy cũng là vô ích trừ phi có Chúa bảo bọc nó. Vua Sô-lô-môn đã tuyên bố: “Nếu Đức Giê-hô-va không cất nhà, thì những thợ xây cất làm uổng công. Nhược bằng Đức Giê-hô-va không coi giữ thành, thì người canh thức canh lương công” (Thi thiên 127:1). Điều này cho chúng ta biết gì về bất kỳ nỗ lực nào của chúng ta dành cho Chúa?
3. Âm nhạc đóng vai trò nào trong sự thờ phượng của hội thánh bạn?
4. Kinh Thánh rõ ràng chỉ ra Chúa Giê-su là Thầy Tế lễ Thượng phẩm của chúng ta trên Thiên quốc. Chính xác là Chúa đang làm gì ở đó? Các thầy tế lễ nơi thế gian có thể dạy chúng ta về những gì Chúa Giê-su đang làm cho chúng ta trên Thiên đàng?